

DOKOPÁNO JEST.

Stroje už samozřejmě přestaly pracovat, protože už se snesla těžká opona noci, její tíživá, nebezpečně temná tkanina panovala nad zemí bláta a zrádných jam. Dělníci odešli domů a nechali na staveništi ztichlé bagry a rypadla. Ty spící velikány z kovu a skla temnota proměnila v mechanická monstra z hořečnatých snů. Za denního světla oslňovaly jasnými barvami, které teď neonové pouliční lampy proměnily ve stíny nočních můr. Jasně žlutá rypadla byla jako spálený infikovaný okr a temně zelený kompresor se proměnil v odpornou čern vlhké sněti. Dokonce i temně rudé buldozery vypadaly žlučovitě a choře.

Zábrany, které dělníci před odchodem postavili, odradily všechny vetřelce kromě těch nejzarputilejších, a teď, za chladného říjnového večera těsně po osmé večer, se ze staveniště stala tichá říše divů, obraz zmrzlých strojů, které čekají, až je slunce prvním ruměncem podzimního úsvitu probudí.

Hromady načervenalé zeminy posypané drobnými kamínky, nakupené ještě výš než okolní stroje, se leskly stejnou zamrzlou vláhou nasbíranou na hranatých vozidlech, které

zemínu vyrývaly ven. V dálce trpělivě čekaly zapečetěné pytle cementu a úhledně naskládané komínky cihel, které měly přijít na řadu až o něco později, až se vykopou základy supermarketu, nalije beton a začne samotná výstavba.

Večerní nebe, prostoupené neony a zadušené mrakem, vypadalo jako krev nasáklá vata a pod ním se mezi cedulemi s nápisem **ZÁKAZ VSTUPU** prodíraly dvě drobné postavy. Jakmile se dostaly přímo na staveniště, rozeběhly se k nedalekému bagru a přikrčily se za jeho zabahněnými pásy. Pokus schovat se byl zbytečný. Kromě toho, že kolem nebyl nikdo, kdo by je mohl vidět, svou výškou sotva převyšovaly řady kovových zubů, po kterých se stroj pohyboval.

V ledovém vzduchu se jejich dech měnil v páru a nervózní výpary se mísily s mlhou, která právě začala stoupat ze zmrzlého bláta na zemi.

„Říkal jsem ti, že se dovnitř dostanem.“ Jason byl z těch dvou o coul vyšší a o měsíc starší.

„Je kurevská zima,“ zaúpěl jeho společník Mark. „Co žes to tady dneska v noci chtěl?“

„Co asi, zejtra to tady všechno zalijou betonem, ty pablbe. Pak už nebudem mít šanci nic najít,“ zavrčel Jason a obrátil oči v sloup.

Mark si rozmrzele povzdechl. „Ani nevím, co tady vlastně máme hledat.“

Jason plácnul kamaráda po hlavě. „To ve škole vůbec neposloucháš?“

„Ty neposloucháš,“ ozvala se odpověď. „Máš moc práce očumovat, jestli slečně Goldstropový nepolezou tangáče.“

„To jenom když je má zrovna na sobě,“ zahihňal se Jason. „A vůbec, o matiku nejde. O děják.“

„Se starou Carstairsovou?“ Starší a méně atraktivní část ženského učitelského sboru si zdvořilost nevysloužila. „Proč bych měl do prdele poslouchat ty její kecy?“

„Protože pak bys věděl, že tady míval dům H. G. Wells,“ zadupal dramaticky Jason. Půda pod nohama byla měkčí, než očekával, a málem uklouzl.

„Kdo to je?“

Jasonovi vyletěl z úst obláček páry, protože tentokrát si povzdechl on.

„Pamatuješ si na ten film, co nám pouštěla minulej tejden?“

„Kterej? Ten o tom, jak tě staveniště můžou zabít?“

„Ne, ten byl tejden předtím, ty pitomče. Jak si můžeš tyhle ty dva splíst? Já mluvím o tom z dějáku, ne o tom, co nám pouštěli v aule.“

Na chvíli bylo ticho, protože Mark přemýšlel. „Aha,“ řekl nakonec. „Už vím. Ta stará mrcha říkala, že nemůže uvěřit, že je nám třináct, a ještě jsme to neviděli. Bylo to o tom týpkovi, co různě cestoval, ale vlastně se přitom ani nepohnul?“

Jasonův stín povzbudivě přikývl. „Protože místo toho cestoval časem. A na konci byly ty příšery.“

„Ty byly zatraceně odporný,“ poznamenal Mark. „Fakt neznášim hnusáky, co vylízej ze země a jdou si pro tebe. A cože to tady do háje děláme?“

„Zatím to vypadá na soutěž ‚Mluv jak dlaždič‘.“ Jason se zase zahihňal a když bylo jasné, že to kamaráda ani v nejmenším nepobavilo, proměnilo se hihňání v nucený hrdelní smích.

V odpověď se Mark zmohl na pouhé „Chcípni“, takže se místo toho po kamarádovi ohnal, netrefil se a místo toho pěstí řízl do buldozerového pásu.

To Jasona rozesmálo ještě víc. „A ke všemu má obě ruce levý. Máma se bude divit, kde sis to uhnal.“

Mark si promnul odřené a krvácející kloubky. „Ta dojde domů až pozdě, a to už budu v posteli. Nikdy se nedozví, že jsem tady byl. A vůbec, alespoň nějakou mámu mám.“

To byla rána pod pás a přesně tam se za to Jason pokusil Marka trefit. Druhý kluk se skrčil a pokusil se ránu vrátit, ale Jason byl příliš rychlý, ve tmě ukročil a dal Markovi hlavu do kravaty.

„Vzdáváš se?“ Jason ho sevřel ještě silněji, zatímco se Mark snažil vyloudit zvuk, ze kterého bylo slyšet sotva zachřčení.

„Vzdáváš se?“

Z druhé strany staveniště se ozvalo zmučené zaúpění a oba dva kluci zpozorněli. Jason svého kamaráda pustil a ten zavrával o tři kroky dozadu. Jakmile se Mark srovnal, otočil se k odchodu.

„Hej! Kam jdeš?“

Mark zavrtěl hlavou. „Říkals, že to bude bezpečný.“ Ukázal kamsi Jasonovi přes rameno. „Co to sakra bylo?“

Jason se uchechtl. „Jenom kočka. Nebo pes, co našel kočku. Nebuď takovej posera.“

Mark udělal další krok k bráně, stále nejistý. „V životě jsem neslyšel kočku, co by zněla takhle.“

Jason se zasmál. „Ty bydlíš ve paneláku, hochu. Jediný kočky, co se tam potulují, jsou šlapky na cracku.“

„Jako třeba tvoje máma, jo?“

Znovu se ozvalo zaskučení, ale tentokrát snad z větší dálky, tlumené, jako kdyby něco nechtělo, aby bylo slyšet.

„Vidíš?“ Jason si Markova posměšku nevšímal. „Ať je to, co chce, jde to pryč.“

„Nebo to někdo pryč táhne.“ Mark se k Jasonovi vrátil. Náznak, že by mohl být posera, ho dovedl přesvědčit, aby sebral odvahu čelit čemukoli, co by mohlo mezi blátem a cihlami číhat. „Pořád jsi mi ještě neřekl, proč jsme tady.“

„Snažil jsem se.“ I přes předchozí ujišťování, že okolo nikdo není, snížil Jason hlas do šepotu. „Carstairsová nám řekla, že za viktoriánských dob tady H. G. Wells napsal spoustu knížek, že jo?“

„Jo.“ Znělo to, jako kdyby Mark neměl ani tucha, ale zatím s kamarádem rád souhlasí.

„A ten dům byl tady, že jo?“

„Jo.“

„Takže by tu mohly bejt cennosti, ne?“

Mark nad tím na chvíli zapřemýšlel. „Jako co?“

Jason to tak podrobně nepromýšlel. „Nevím.“ Pokrčil rameny. „Kusy stroje času?“

„Já myslel, že to bylo vymyšlený.“

„To ale neznamená, že se ho sám nepokoušel sestavit, ne, ty vocase?“

Mark se otrásl. „To je ten úplně nejpitomější důvod proč chodit ve středu večer ven, co jsem kdy slyšel.“ Ustoupil o další krok. „Jdu zpátky k obchoďáku.“

„Běž si,“ zavolal Jason za jeho mizející postavou. „Akorát to znamená, že když něco najdu, tak si to nechám. A všechny prachy, co za to dostanu.“

Mark se zastavil a otočil se.

„Prachy? Seš si jistej?“

Jason ukázal na úzký výkop a navršenou hlínu. „Je jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

Mark se vracel ve vlastních stopách. „Vždyť nic neuvídíme.“

Jason rozsvítil baterku, kterou měl schovanou v kapse.

„Tak jo,“ řekl Mark a nastavil hodinky ke světlu, aby viděl, kolik je hodin. „Zůstanu půl hodiny. Pak jdu.“

Během jejich rozhovoru mlha povážlivě zhoustla. Teď pokrývala vlhkou zemi jako mlžný rubáš, lehce se komíhala ve větru, který začal vát, ale pořád ještě se ochotně rozestoupila před chodidly dvou chlapců, kteří ošoupanými podrážkami špiňavých tenisek rušili její křehký klid.

Staveniště jako by se s každým krokem proměňovalo. Hluboké výkopy vyhloubené pro základy se staly otevřenými hroby, sloupce cihel monolitickými náhrobními kameny. Stroje teď byly v pozadí, tiší svědci událostí, které se měly odehrát. Třepotavé světlo Jasonovy baterky jen umocňovalo dojem proměněné reality, obzvláště proto, že neustále blikavě zhasínalo.

„Je to tady jak na zatraceném krchově,“ zašeptal Mark.

„To jsem rád, že v tom nejsem sám.“ Jason potlačil otřesení. „Je to jenom staveniště.“

„Je to tady kurevsky děsivý.“ Mark se zastavil a sehnul se.

„Co je?“

„Zasekla se mi noha. Boří se do bláta. Počkej chvíli.“ Mark se šklebil, když si z nohy stíral nechutnou lepivou zeminu. „Možná jsem něco našel.“

„Něco zajímavýho?“ Jason posvítí baterkou a Marek zvedal ruce ke světlu.

„Nevím. Po hmatu je to možná náhrdelník?“

Teprve v tu chvíli se jeho natažená, blátem ulepená dlaň dostala do prudkého světla baterky, které ukázalo, co je to zač.

Červi byli různě velicí. Někteří byli tlustí jako Markovy prsty a pomalu se hýbali, plazili se pryč ze světla s téměř línou lhos-tejností. Jiní byli mnohem menší a zmítali se s horečnatou

urputností, takže tlačili bledší, tučnější larvy chlapci mezi prsty, odkud pak padaly na zem.

Mark si ruku rychle oklepal, aby se jich zbavil, zatímco Jason vydával znechucené zvuky. Jakmile červi zmizeli zpátky na temnou zem, Mark si o svou flaušovou bundu otřel ruku a znovu ji natáhl.

„Rozsviť ještě baterku,“ požádal.

Jason zavrtěl hlavou. „To bylo odporný,“ zhodnotil. „Nehodlám se dívat na další tvoje nechutárny.“

Mark ho popadl za ruku. „Já to neudělal schválně, ty smra-de, fakt se mi zasekla noha. Teď... mi... posvit.“

Červi zmizeli, ale zůstalo po nich cosi lepkavého. Markovu dlaň pokrývala vrstva tmavě zeleného slizu. V něm plavaly malé kapky čehosi, co vypadalo jako sražená krev.

Jasonovi se rozšířily zorničky. „Kurva! Oni tě pokousali?“

Mark spolkl vyděšený vzlyk, který jeho kamarád neměl slyšet. „Jsem v pohodě,“ ujistil ho a zuřivě si třel dlaň o měkkou látku. „Necítíl jsem, že by mě kousli, takže mě nekousli, ne?“

„Nevím.“ Jason hrál svědomitě roli kamaráda nanic. „Neexistují nějaké červi, co se do tebe zavrtají a ty nic necítíš, dokud není moc pozdě? Jednou jsem o tom viděl dokument – sežerou ti všechny vnitřnosti, až ti skoro žádný nezbydou. Pak puknou...“

„Vyser si voko.“ Mark se rozhlédl okolo. Nedokázal říct, odkud přišli. „Jdu domů. Hned.“ Vybral si směr a vyrazil.

„No, já ti nepomůžu.“ Jason zasvítíl baterkou opačným směrem. „Zůstanu tu, dokud něco nenajdu.“

Mark, s tváří od slz a rukou, ve které mu začínalo pulzovat – i kdyby si to jen představoval – se začal proplétat mezi hroby.

Nejsou to hroby nejsou to hroby nejsou to hroby opakoval si pořád dokola. Jen výkopy. Vykopaly je ty stroje, co jsme viděli cestou sem.

Jason za ním zasvítíl baterkou několika dalšími směry, sice bez úmyslu pomoci mu najít cestu, ale Markovi to pomohlo zahlednout pěšinu, kterou by mohl dojít až k plotu ohrazené části.

Vepředu cosi bylo. Mezi ním a dřevěnými prkny, která snad vedla ke svobodě.

Něco se krčilo u země.

Něco se spoustou tlustých, kloubnatých noh, které trčely z těla tak bachratého a černého, že skoro pohltilo světlo z Jasonovy baterky.

„Jasone!“ Ty tři slabiky byly sotva slyšet, protože vyděšený kluk měl v krku směs hlenu a strachu.

Baterka Markovi ještě jednou osvítla cestu.

Ta věc se přiblížila.

Teď už viděl, jak se nohy pohybují, drápou se a ohýbají, jak se ta temnota plíží blíž, na spoustě tichých noh se sune vpřed.

„Do prdele pomoz miiiiiiiiii!“

Mark ustoupil o krok vzad a poslední slovo vyrazil jako skřek, protože pod patou ucítil jen vzduch a pozpátku sklouzl do výkopu. Měl pocit, jako by se spousta mrskajících stvoření snažila vysápat zpod jeho těla, a po noze mu začala stékat teplá moč. Do hlavy se mu vřítily vzpomínka na informační film, který jim minulý týden promítali v aule. Tehdy se s Jasonem posmívali nemodernímu oblečení a směšným hercům. Teď dokázal myslet jen na tu část, kde jakési dítě pohřbili zaživa v přesně takovéhle díře.

Přesně takové.

„Jasone! Pomoc!“ Z každé strany vbořil dlaně do hnijící zeminy a zoufale se snažil zvednout. Ale výkop mohl být klidně tři metry hluboký a hlína mu zrovna nepomáhala. Místo toho se mu do masa zařezávaly spousty droboučkových kusů šterku, rozdíraly mu kůži a pálily holou tkáň. Představoval si to, nebo opravdu cítil, že se do něj chce něco zavrtat? Vrtí se mu to mezi klouby prstů pěkně ke kosti, aby se to do ní mohlo zahryznout?

Mark zvedl paže a zoufalé prsty zabořil do stěn výkopu. Do obličeje mu vlétla sprška vlhkého, štavnatého bahna. Zkusil ho utřít, ale jen si tu páchnoucí hmotu rozpatlal po ústech a nosu. Do nosní dírky se mu dostala hrudka čehosi odporného. Smrdělo to jako jeho morče, které uteklo, když bylo Markovi pět, a zaseklo se za topením. Nikdo nebyl doma, a když se máma vrátila, bylo už morče mrtvé a kvůli vlhkému ovzduší v bytě se začalo rozkládat.

Přesně takhle se Mark právě cítil – uvězněný a jako by se už začal rozkládat. Nedokázal říct, kde končí jeho šátrající ruce a začíná vodový sliz. Otevřel ústa, aby zakřičel, ale než mohl vydat hlásku, zasekla se mu v hrdle jakási vlhká hrouda. Kašlal a prskal a bradu si ušpinil směsí slin a čehosi tuhého. Byla v tom i ta svíjející se stvoření? Chlapce přemohla nevolnost a pozvracel se, natrávené zbytky hamburgeru s hranolky, které snědl před cestou na staveniště, mu jako polotuhá hmota potřísnily bundu. Zakašlal. Páchlo to skoro stejně jako smrdutá zemina. Ale ne úplně. Znovu si otřel ústa a odolal pokušení vyčistit si ruku tak, že si ji utře o chorobnou okolní hlínu. Místo toho si nakonec ještě víc zasvinil flaušovku.

„Jasone!“ Kde byl jeho kamarád? Mark se pokusil vstát, ale země pod nohama tvořená směsí slizu, bláta a stvoření hlado-

vějících po jeho mase byla příliš kluzká. Když padal, ještě jednou vykřikl a jeho volání bylo postupně zoufalejší a zoufalejší. Křičel tak dlouho, až ochraptěl a vyrážel ze sebe jen chroptění, přesně takové, jaké v jeho představách vydávala ta stvoření schovávající se v okolní tmě, pokud by byla dost velká. Pokusil se znovu vyšplhat nahoru, ale každý pokus se vyškrábat ven skončil vodopádem drobivého, vlhkého šťavnatého bláta. Pokud v tom bude pokračovat, tak ho to bahno zasype.

Mark se pokusil polknout, ale zápach toho, co měl v hrdle, byl tak strašlivý, že hrozilo, že bude zase zvracet. Překvapilo ho, že nepláče, ale domyslel si, že slzy by mu byly k ničemu. Už se vzdával naděje, když mu mezi oči zasvítíl paprsek světla.

„Tady seš!“

Mark vyjádřil ohromující úlevu z toho, že se jeho kamarád objevil, tím jediným způsobem, který kluk v pubertě zná. „Do prdele, kde jsi kurva byl?“

Stín nakukující do výkopu se tlumeně zasmál. „Hledal jsem tě, ty pitomče. Proč jsi tam sakra padal?“

I když byla taková tma, že nebylo nic vidět, bylo Markovi trapně, že se začervenal. „Uklouzl jsem.“

„Tys uklouzl? Uklouzl, vole? A jak tě odtamtud mám jako dostat?“

To byla dobrá poznámka. I když Jason natáhl ruku, byl mezi ním a jeho kamarádem alespoň metr.

Marek zakřičel nahoru: „Není tam někde žebřík?“

Bylo ticho, zatímco se Jason s nadějí rozhlížel okolo. „Žádněj nevidím,“ oznámil. Další odmlka, kdy ještě jednou baterkou osvítíl staveniště. „Vydrž.“

Zdálo se to jako věčnost, než se Jason objevil. Když přišel, držel něco v druhé ruce. „Našel jsem lano.“